

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

JONSTRUPBOGEN

39TE BIND

1 9 6 2

REDIGERET AF VIKTOR PEDERSEN

JEG STAAR SOM VERN
VED DEN STILLE SO
OM JONSTRUPS MINDER
SOM EI MAA DO

KØBENHAVN

JONSTRUPSAMFUNDETS FORLAG · WILH. THOMSEN

ORDRUPHØJVEJ 24 · CHARLOTTENLUND

1962

JONSTRUPBOGEN

39TE BIND

1 9 6 2

REDIGERET AF VIKTOR PEDERSEN

KØBENHAVN

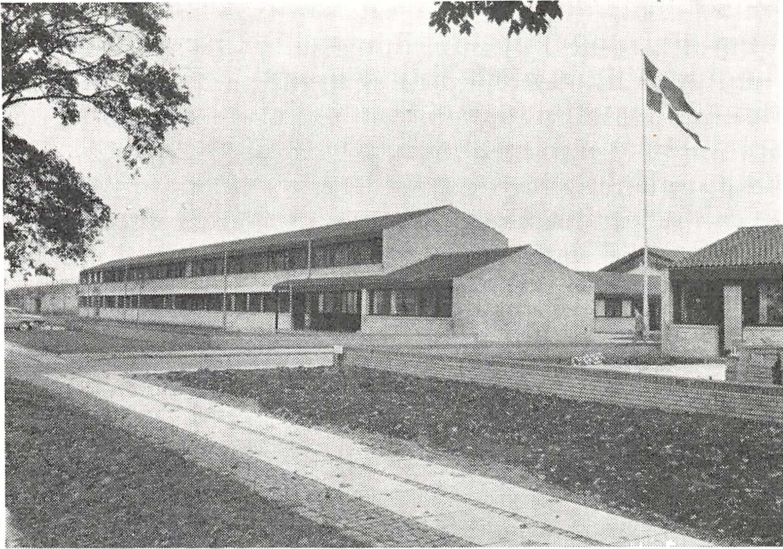
JONSTRUPSAMFUNDETS FORLAG · WILH. THOMSEN
ORDRUPHØJVEJ 24 · CHARLOTTENLUND

1962

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Jonstrup Statsseminariums indvielse.....	3
Institutionernes størrelse	18
Byggeriets navne	19
Flytningens data.....	21
Hilsen fra en gammel Jonstrupper.....	22
Seminarirektor Aage Morville	25
Seminarielærer Chr. Hauch.....	26
Seminarielektor Otto Lindberg	28
Årets gang på Jonstrup	32
Dimittender 1961	36
Fra Jonstruppernes verden	37
Regnskab og styrelse.....	40

Hovedindgang og kollegiebygning.

JONSTRUP STATSSEMINARIUMS INDVIELSE den 6. september 1961

Jonstrup seminarium er blevet indviet adskillige gange, og i indvielserne genspejler dets bevægede historie sig. Første gang var det første Blaagaards åbning den 14. marts 1791, og da var der ikke nogen større højtidelighed, idet førstelærer Claussen ganske enkelt indledte undervisningen med tale og bøn; men indvielsen på Jonstrup den 8. oktober 1809, der blev foretaget af biskop Balle i overværelse af en stor kreds indbudte, var mere højtidelig. Så kom mange rolige år, omend truslen om flytning af seminariet med mellemrum dukkede op; men den 7. november 1936 var der efter en omfattende modernisering af seminariet en stor indvielsesfest, som blev overværet af undervisningsminister Jørgen Jørgensen, og i 1946 finder på ny en indvielse sted, da seminariet efter beslaglæggelsen 1944—1946 vendte tilbage fra udlændigheden i Ballerup. Denne genindvielse, som fandt sted den 23. marts 1946, var en stor festdag, præget af lettelsen over, at den onde tid var forbi, og over, at Jonstrup fik

lov til at fortsætte. Flytningen til Lundtofte gamle skole markeredes ved en højtidelig indvielse af de interimistiske lokaler den 19. august 1955. Den blev foretaget af undervisningsminister Julius Bombholt i overværelse af en stor forsamling. Men langt den største og festligste indvielse i seminariets historie var den, der fandt sted den 6. september 1961 i det nyopførte seminarium på Fortunen, hvor Jonstrup statsseminarium efter mange trængselsår fandt sit endelige bosted.

Trongårdsskolen blev taget i brug 1959, og seminariet begyndte undervisningen 1960, men selve indvielsen var blevet udsat, indtil byggeriet og de store haveanlæg var i orden, og den våde sommer sinkede arbejdet, så at alt først var klart i september. Til højtideligheden havde Undervisningsministeriet og Lyngby-Tårnbæk kommune indbudt 300 gæster. Da der var tale om en dobbeltindvielse, nemlig baade af seminariet og Trongårdsskolen, var det en repræsentativ forsamling af ministerielle embedsmænd med de to undervisningsministre, den afgående Jørgen Jørgensen og den nyudnævnte K. Helveg Petersen i spidsen, sidstnævnte dog endnu denne dag som statskonsulent, og af kommunalfolk: borgmester Paul Fenneberg med Lyngby-Tårnbæk kommunalbestyrelse og de omliggende kommuners skoledirektører o. m. a. Jonstrupsamfundet var repræsenteret af formanden og redaktøren, men derudover var flere jonstrupper af de ældre årgange mødt frem. I alt var der med lærere og elever 600 deltagere, det antal festsalen kan rumme.

Seminariets splitflag og Trongårdsskolens flag hilste de store skarer, der stævnedes til indvielsen, og markerede, at den nye undervisningsanstalt var rejst af stat og kommune i fællesskab. Højt og frit ligger bygningen, og med sine gule mure og matsorte tage passer den godt ind i de smukke omgivelser med Dyrehaven til den ene side og åbne marker med fjerne skove til den anden. Glæde og feststemning prægede forsamlingen, og det var der i sandhed ogsaa grund til. Samfundets repræsentanter, de statslige og kommunale myndigheder, kunne med tilfredshed pege paa, hvad der her var gjort for den opvoksende ungdom, bygmestrene kunne være stolte over det smukke værk, de har skabt, og lærere og elever kunne glæde sig over de enestaaende arbejdsforhold, de her har faet. Størst var vel glæden over det

fuldførte værk hos seminarirektor Aage Morville, der med fremsyn, eminent dygtighed og utrolig udholdenhed og arbejdsindsats har været den drivende kraft i det storstilede foretagende.

Men hos en lille gruppe, de gamle jonstrupper, var glæden blandet med vemod. Selvfølgelig kunne de som skolemænd kun glæde sig over, hvad der her er skabt, men det er blot så helt anderledes end det gamle Jonstrup, det hele er så nyt og virker fremmed. Når han kom til fest på Borgen i gamle dage, hilste splitflaget ham ogsaa velkommen, når han fra hulvejen i Måløv bakke så ud over landskabet, hvor borgen lå som et lysende samlingspunkt midt i dalen omgivet af skov, sø og eng — her på Fortunen ligger seminariet højt, og ens blik kan ikke omfatte det hele, men kun brudstykker, hvilket simpelthen skyldes bygningens udstrækning, den er ca. 1 km i omkreds. Alt er anderledes: de kvindelige elever er i flertal, motorkøretøjer dominerer, færdselsbetjente dirigerer trafikken, pulserende liv, moderne indretninger — hvilken forskel fra det gamle fredelige sted! Jonstrup er kommet på toppen! Det er fremtiden, der kommer os i møde. Den gamle jonstrupper gør sig sine tanker: kan noget af det, der var af så stor værdi for os på det gamle sted, leve videre på det nye? Eller bliver det kun navnet, der føres videre? Fremtiden vil vise det, og den gamle jonstrupper kan kun håbe på, at det bedste vil overleve og sammen med det nye, som skal komme, gøre Jonstrup seminarium til stedet, hvor den unge lærer kan hente værdier, han kan leve videre på i sin fremtidsgerning.

Kl. 10 samledes man i den store festsal, hvor mange nok studerede over de ubehandlede vægge, der står i den mørkegrå cement, men samtidig glædede man sig over det farvestrålende scenetæppe, der som kontrast virker vældig oplivende. Efter rektors velkomst sang forsamlingen Jakob Knudsens »Se nu stiger solen . . .« — strofer, der passede så godt til lejligheden, hvor solen stiger op over det gamle seminarium efter den lange mørke tid. Først talte kontorchef i undervisningsministeriet Vagn Jensen, byggeudvalgets formand, som bl. a. fremhævede begivenhedens sjældenhed, idet det nye Jonstrup er det første nybyggede statsseminarium i vort århundrede. Han bragte en varm tak til rektor Morville og overgav derefter seminariet til undervisningsministeren, hvem han takkede for godt samarbejde.

På talerstolen kontorchef Vagn Jensen.

På scenen seminariets kor.

Undervisningsminister Jørgen Jørgensens tale blev påhørt med særlig interesse, da indvielsen var hans sidste officielle embedshandling. Talen var bredt anlagt med perspektiv udadtil og indadtil. Han påpegede, at hele den videregående uddannelse, som nu bygges op, forudsætter, at grundlaget, arbejdet i folkeskolen og på seminarierne, er i orden. Stor opmærksomhed vakte det, da ministeren oplyste, at lærerhøjskolen inden længe ville få status som højere læreanstalt for fagene pædagogik og psykologi. Han takkede den fremsynede Lyngby-Tårnbæk kommune, fordi opgaven med at opføre seminarium og skole havde kunnet løses i fællesskab. Ministeren sluttede med disse afskedsord:

»Det varer ikke mange timer, før jeg forlader en gerning, som i et langt spand af år har taget mit hjerte. Jeg har naturligvis gjort mange fejl, men jeg har oprigtigt søgt at arbejde i skolens tjeneste og forlader nu min plads med forvisning om, at det frugtbare, der er i gang, vil leve videre til lykke og velsignelse for vort folk.«

Borgmester Paul Fenneberg, hvis velvilje overfor projektet har betydet så meget for dets gennemførelse, udtalte sin glæde over de nye statsinstitutioner i kommunen og bragte en varm velkomst til seminariet. Seminariets kor og orkester fremførte meget smukt dele af D. Buxtehudes kantate »Eders hele værk«, og derefter talte seminarirektor Aage Morville, hvis tale, der gjorde et dybt indtryk, også har bud til gamle jonstruppere. Den bringes her i sin helhed.

Seminarierektor Aage Morvilles tale.

Det er med en oprigtig følelse af taknemmelighed og ansvar, at vi i dag modtager disse bygninger som samfundets gave til vort gamle seminarium. Vi bringer en tak til undervisningsminister Jørgen Jørgensen, hvis varme interesse for læreruddannelsen nu i dag sætter denne sidste frugt. Også departementets embedsmænd takker vi for velvilje og forståelse. Vi takker de bevilligende myndigheder for, at vi blev sat i stand til at bygge en så smuk og veludstyret skole. Vi bringer en tak til Lyngby-Tårnbæk kommune for den pragtfulde grund, som blev skænket os, foruden at kommunen også på

anden måde har hjulpet seminariet. Vi befinder os udmærket i denne kommune. Vi takker vore dygtige arkitekter, ingeniører og havearkitekt for dette smagfulde og praktiske kompleks, hvis grundidé stemmer så godt med de pædagogiske bestræbelser, som bærer seminariets arbejde. Vi takker den store stab af dygtige håndværkere, både mestre og svende, som har udført et virkeligt kvalitetsarbejde. Vi bringer endelig en tak til byggeudvalget for den interesse og omhu, der er udfoldet for at få rejst et seminarium, som kan udtrykke statens vurdering af læreruddannelsens betydning.

Vi er kommet til Lyngby som et gammelt seminarium med en ærefuld historie. Gennem 170 år har seminariet haft en særlig tilknytning til Københavns omegn og Nordsjælland, hvorfra ca. 70 pct. af eleverne kommer, og hvortil en meget stor del af dem vender tilbage som lærere. Anbragt i denne naturskønne egn, hvor der endnu græsser køer uden for vore vinduer, og hvor der dog er så let adgang til hovedstadens kulturelle institutioner, kan vi i vort arbejde have blikket vendt både mod land og by.

Vi er lykkelige over at have fået nyt udstyr til alle lokaler og nyt undervisningsmateriel, tilpasset efter de nye opgaver, vi nu stilles overfor, ikke mindst på det naturvidenskabelige område. Næsten alt det gamle inventar var så totalt opslidt, at det ikke lod sig overføre til de nye omgivelser. Men gamle jonstrupper vil dog hist og her finde ting, som minder om det gamle seminarium.

På rektorkontoret findes to gamle minder, som symbolsk udtrykker et seminariearbejdes to aspekter. Der står et gammelt bornholmerur, som stammer fra det oprindelige Blaa-gaard fra 1791, og det har gjort hele felttoget med fra den gamle fabrik uden for voldene, over Jonstrup til Fortunbyen. Det har angivet tiden for de skiftende forstandere og mindet om, hvornår det var passende at gå hjem i seng. Dag efter dag, årti efter årti har det stået med sin sagtmødige dikken og fortalt, at tiden går.

Hvad har den ikke oplevet den gamle svend, det eneste vidne til talløse samtaler mellem forstander og elev. Den har set aspiranter komme for at melde sig ind. Den har set for-

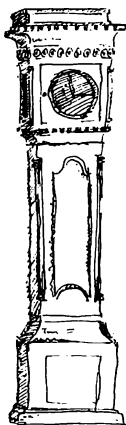
ældrenes bevægelse, når de afleverede deres søn til seminariet. Den var til stede, når nogen følte trang til at lette hjertet lidt. Den har hørt om glæder og sorger, alle ungdomslivets besværligheder. Den har overværet, at alle eksamenskarakterer blev ført til protokols, og den har hørt tårerne falde fra dem, som ikke stod sig i konkurrencen. Den er fuldt fortrolig med alle elevsituationer. Derfor holder jeg af det gamle ur som en erfaren ven, der ved mere end os alle. Men den står blot og siger, at tiden går.

I de sene aftentimer, når lysene er slukket både oppe og nede, og violin og orgelspil er forstummet, og man er alene tilbage, så er det, som om den skifter udseende. Så står den som en gammel skælm, der smiler drilsk ad de naive sjæle, som tror, at tiden går. Det er jo kun et par pinde, som går rundt, tiden selv bliver stående. Det ydre kan forandres. Bornholmeren har selv været omgivet af plys og portiere og møbler i alle stilarter og er nu havnet i et raffineret kontor med teak og stål. Men det væsentlige forbliver det samme. De menneskelige problemer er ens, enten eleverne sidder i diplomat og stive flipper eller i Texasbukser og en spraglet skjorte, tg i regning, ingen penge, Weltschmerz, usikkerhed i det livsanskuelige. Viseren går rundt på skrømt, tiden står stille, menneske er menneske i 1791 og 1961, ved Sønder sø og Fortunbyen.

Det gamle ur, det eneste vidne gennem 170 år til elevernes problemer, står for mig som symbolet på det menneskelige element i læreruddannelsen. Uden den vordende lærers personlige modning og udvikling gennem nederlag og sejre er arbejdet gjort forgæves. Den lærer, som ikke har noget at give af, havner hurtigt i gold rutine. For seminariets 300 elever er der nu her på dette herlige sted skabt alle betingelser for udfoldelse af et frugtbart og frisk ungdomsliv, som sammen med selve studiet kan fremme den personlige udvikling og den sociale tilpasning. Her kan seminarietiden blive til de bedste år.

I et latinsk digt står der disse ord: »Ikke så meget et hjem som et gæstested, thi vi fugle bygger ikke rede for os selv«. Eleverne kommer ikke her for at blive. Vel kan de få et vid-

underligt sted for samvær, hvor de kan dyrke alle interesser, musik, idræt, holde studiekredse og meget andet. Men det er kun et gæstested, forud ligger arbejdet i folkeskolen, som de skal uddannes til. Vi fugle bygger ikke rede for os selv.

På væggen i rektorkontoret hænger en anden antikvitet, det ældste seminarieskema i Danmark, dateret den 14. marts 1791, seminariets første dag. Det angiver de 14 fag, som den tids lærerstuderende måtte arbejde med. Det er stort set de samme som nu, bortset fra at eleverne den gang også havde havebrug som fag. Det hænger der som et memento om folkeskolens krav. Som seminariets fædre, grev Bernstorff, grev Schimmelmann, biskop Balle og de andre den gang tænkte på, hvad Danmarks børn trængte til, sådan er det nu vor opgave at se ud ad vinduet over til Trongårdsskolen og gøre op, hvad vi mener, at børnene i 1961 har brug for. Vi må til stadighed afpasse uddannelsen efter skolens skiftende krav. Netop i disse år står folkeskolen over for en indgribende fornyelse. Men det store initiativ, der er taget, rejser vidtrækkende krav til læreruddannelsen. Nye fag trænger sig på, nye metoder er påkrævet. Urets visere går rundt. Det, der var godt for 30 år siden, slår ikke til mere. Pædagogik er ikke noget engang for alle fastslået, men en stadig higen efter at finde de bedst mulige veje for undervisning og opdragelse. Urets visere går rundt, tiden skrider, og står dog i en vis forstand stille. Bar-

nets trang til kærlighed, til forståelse og nænsom hjælp er hævet over tiden. Seminariet er ikke et hjem, men et gæstested, hvor der forberedes det, der skal ske i skolens brogede liv. Vi fugle bygger ikke rede for os selv.

Vi vil altid bestræbe os på at forene det menneskelige element med det pædagogisk-tekniske. Vi vil til vore evners yderste grænse gøre, hvad vi kan for at møde tidens krav, men vi vil ikke glemme, at et varmt og rigt hjerte er en lærers vigtigste egenskab.

Med tak for alt, hvad vi her har modtaget, vil vi ønske Guds velsignelse over dette sted.

Efter rektors tale sang seminariets kor »Nu rinder solen op af østerlide«, hvorefter statskonsulent K. Helveg Petersen i en kort tale bl. a. fremhævede værdien af, at der bliver opdraget til demokrati og samarbejde. Viden er ikke nok: i familien som i samfundet og i de internationale forhold må man tage hensyn til andre. Der var desuden taler af formanden for Lyngby-Tårnbæks skoleudvalg kontorchef O. Harkjær, skoledirektør Th. Thomsen, Trongårdsskolens inspektør J. Lollike, og som et frisk og muntert indslag i den temmelig lange talerrække myldrede en stor skare børn fra Trongårdsskolen ind på scenen og glædede forsamlingen med »Viva la musica« (Prætorius/G. von Bülow).

Helt igennem var indvielsen en smuk og festlig højtidelighed, som de, der overværede den, vil mindes med glæde. En og anden af de ældre savnede måske nok lidt historisk perspektiv — det var jo dog et gammelt traditionsrigt seminarium, der genindviedes — idet talerne, bortset fra rektor Morville, fortrinsvis holdt sig til nutid og fremtid; men da højtideligheden sluttede med Jeppe Aakjærs »Som dybest brønd . . .«, fornemmedes alligevel lidt af historiens vingesus.

Herefter var der forevisning af seminariet, men da Jonstrup-bogen tidligere har bragt meget om lokaleforholdene i tekst og billeder, skal enkelthederne ikke beskrives her. Alt er smukt, moderne og hensigtsmæssigt, og her er ikke knebet på pladsen. Side 18 bringes oplysninger, der angiver størrelsesforholdene m.m. Ikke mindst imponeres man af gårdspladsernes og have-

anlæggenes størrelse. Der er en stor flisebelagt plads med bænke i læ af beplantninger, seminariehave og på arealet mellem svømmehal og skole en græsplæne på ca. 1 ha. Trongårdsskolens legepladser og haveanlæg er ualmindelig smukt anlagt, og hertil kommer det store idrætsanlæg. I selve bygningen spejder en gammel jonstrupper forgæves efter en jonstrupsk mindestue, men den kommer — indtil videre er de mange dimissionsbilleder placeret i forstuen ved gymnastiksalene.

Efter gennemgangen bød værterne på frokost, og den var meget festlig. En skare fikse kvindelige elever betjente gæsterne så omhyggeligt, at man skulle tro, at der blandt de nye fag også var kursus i opvartning. Der var flere talere, som tolkede deres følelser. Således fik man lejlighed til at se og høre seminariets arkitekt professor Erling Langkilde, der sammen med arkitekt Ib Martin Jensen har skabt et værk, de med stolthed kan vise frem, og som sikkert i lang tid fremover vil stå som et mønster for seminariebyggeri. Andre talere var ingeniør O. Drost, der i en versificeret tale tolkede håndværkernes følelser, og seminarielektor Axel Holkenov, som fremsatte sit syn på de nye forhold.

Under frokosten bragte Jonstrupsamfundets formand en hilsen fra Samfundet og overrakte rektor en dirigentklokke som gamle jonstrupperes gave. Her bringes overlærer Kaj Bangs tale:

Kaj Bangs hilsen.

Som formand for Jonstrupsamfundet vil jeg først rette en tak til undervisningsministeriet og Lyngby-Tårnbæk kommune, fordi man har været så elskværdig at indbyde Jonstrupsamfundet her i dag.

Nu kan så høje institutioner som ministeriet og Lyngby-Tårnbæk kommune næppe vide, hvor langt ud i periferien man skal lade indbydelserne gå — derfor finder jeg det naturligt også at rette min tak til seminarielektor Aage Morville.

Lad mig lige — da ikke alle i denne kreds kender Jonstrupsamfundet — sige, at Jonstrupsamfundet er en forening

af jonstrupperne — såvel afgåede som lærere og elever ved seminariet.

Fra alle gamle jonstrupperne har jeg i dag den ære og glæde at bringe det nye Jonstrup en hjertelig hilsen og lykønsning. Alle glæder vi os over det nye seminarium — dets beliggenhed, de smukke bygninger med de gode og hensigtsmæssige lokaler i pagt med tidens krav. Men — ikke mindst glæder vi os over kollegiet. Et kollegium vil danne rammen om et godt kammeratskab — noget uhyre vigtigt for hele ånden og tonen.

Der er så overordentlig stor forskel på det gamle seminarium i Jonstrup ved Sønder sø og det nye Jonstrup her nær ved Dyrehaven og Lyngby, at selv enhver nok så konservativ og romantisk indstillet jonstrupper kun kan glæde sig over, at den jonstrupske udlændighed er endt. Jonstrup er en gammel institution — med sine mere end 150 år på bagen har Jonstrup som andre lignende skoler traditioner, der værnes om.

Det har glædet gamle jonstrupperne, at de traditioner, der har kunnet omplantes til de nye omgivelser, er bevaret, bl.a. har man også denne gang — ganske som i 1809 — først indviet seminariet et år efter, at det blev taget i brug.

Dengang var det en biskop, der holdt barnet over dåben — denne gang er det landets undervisningsminister; og uden at skele til højre eller venstre (det radikale) må det vel siges, at det også stemmer bedre med tidens ånd.

Jonstrupsamfundet bringer en tak til myndighederne, der billigede, at det nye seminarium fik lov til at beholde navnet Jonstrup.

Når dette er sagt, skal en særlig og en meget varm tak fra os gamle jonstrupperne rettes til seminarierektor Morville, fordi han — besjælet af det, vi kalder den rette Jonstrupånd — i sin tid kraftigt gik i brechen for at bevare navnet Jonstrup — for i skolekredse har navnet Jonstrup altid haft en god klang.

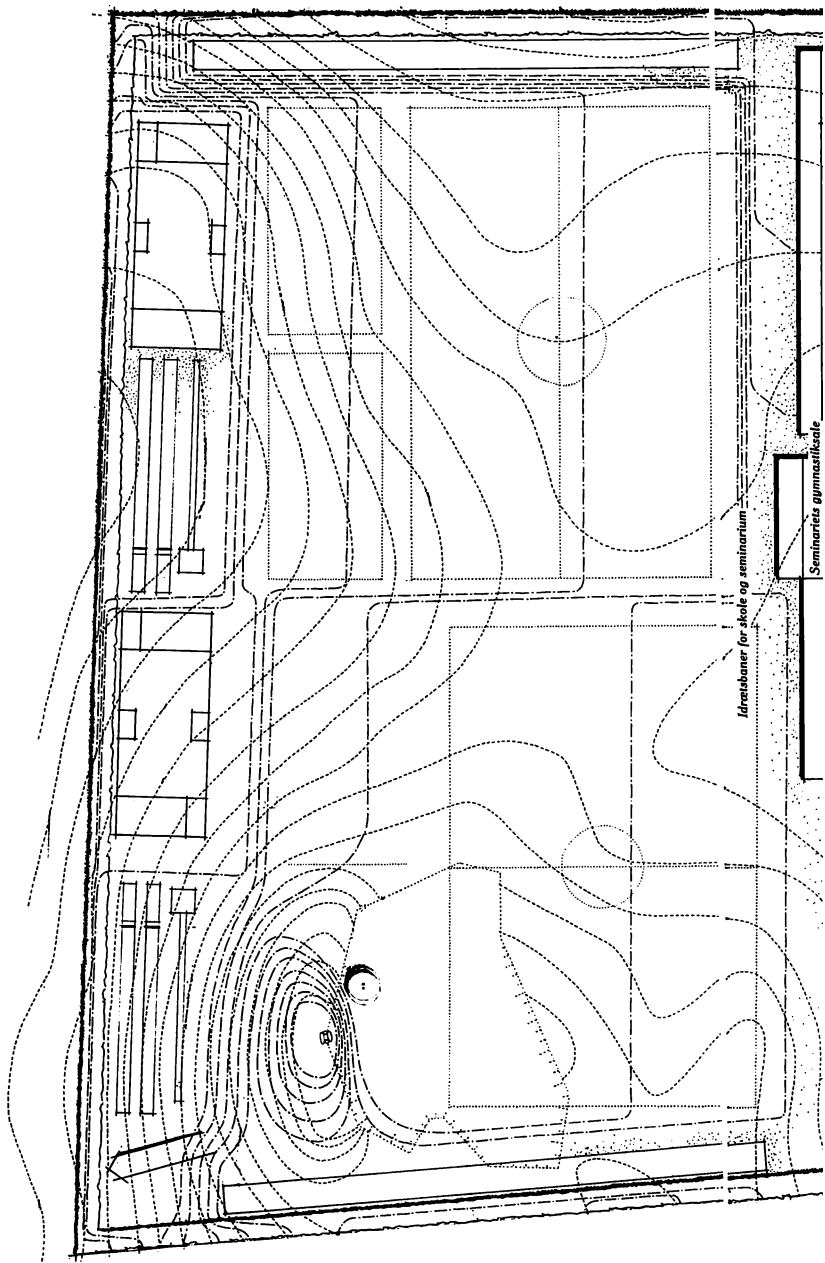
Jonstrup *var* et godt seminarium, og Jonstrup *er* et godt seminarium. En dygtig målbevidst stab af fremragende pædagoger har gennem årene tjent Jonstrup. Mange navne kun-

---

ne nævnes. Men også i dag har Jonstrup en særdeles dygtig rektor og lærerstab, som vi kan ønske det nye Jonstrup til lykke med.

På denne seminariets indvielsesdag tillader jeg mig som formand for Jonstrupsamfundet at bringe en tak og hyldest til rektor Morville og seminariets lærerkollegium med de bedste ønsker for deres gerning her blandt de unge af i dag og frem i tiden til gavn for Danmarks børn og unge — til gavn for vort fædreland.

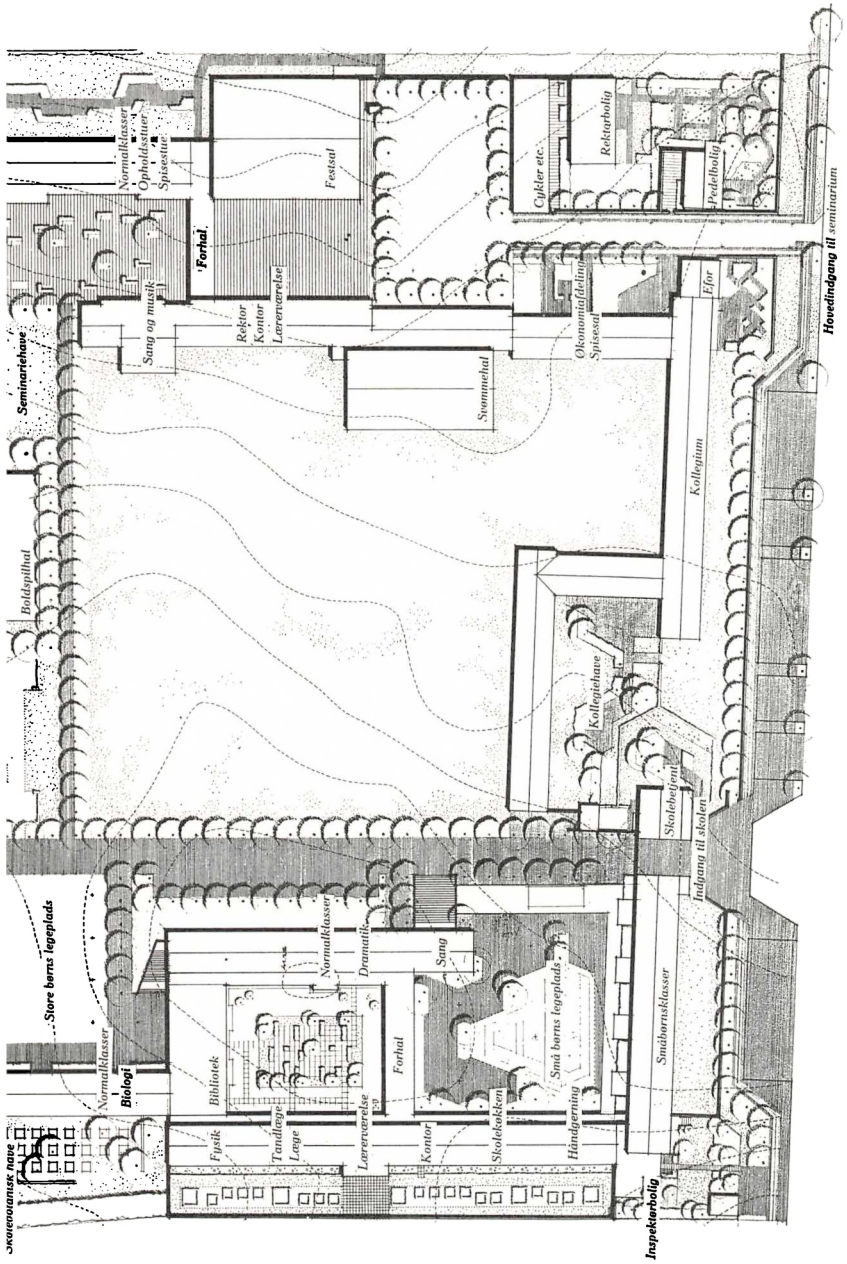
Efter frokosten var der kaffebord i elevernes samlingslokaler, og om aftenen festede eleverne. Denne aftenfest omtales under »Årets gang på Jonstrup«.

Ifrørelser for skole og seminarium

Seminarfets gymnaslskole

INSTITUTIONERNES STØRRELSE

Grundareal:

Skolen:	38.300 m ²
heraf idrætspladser	19.800 m ²
Seminariet, ...	47.900 m ²
heraf idrætspladser	18.400 m ²

Bebygget areal:

Skolen:	5.500 m ²
Seminariet, ...	7.250 m ²
heraf svømmehal	850 m ²
kollegium	1.600 m ²
boliger, garager og transformerst.	500 m ²
seminariet i øvrigt	4.300 m ²

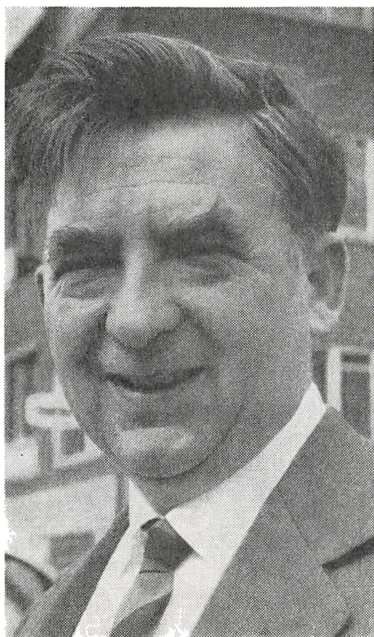
Etageareal:

Skolen:	6.000 m ²
Seminariet, ...	9.150 m ²
heraf svømmehal	850 m ²
kollegium	2.200 m ²
boliger, garager og transformerst.	500 m ²
seminariet i øvrigt	5.600 m ²

Byggesum for seminariet: 7.650.000 kr. + 1.855.000 kr. til inventar og udstyr + 400.000 kr. til supplerings af bibliotek og samlinger.

Byggesummen for Trongårdsskolen inklusive inventar og samlinger andrager godt 6 mill. kr.

BYGGERIETS NAVNE

Kontorchef Vagn Jensen.

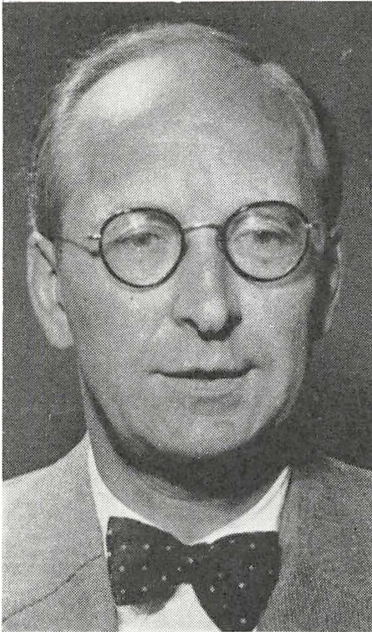
BYGHERRER

For Jonstrup statsseminarium: Undervisningsministeriet.
For Trongårdsskolen: Lyngby-Taarbæk kommune.

BYGGEUDVALG

Fælles byggeudvalg: kontorchef Vagn Jensen, formand, borgmester Paul Fenneberg, arkitekt Peter Nielsen, seminarirektor Aage Morville, skoledirektør Georg Jakobsen (fratrådt 1960), skoledirektør Th. Thomsen (tiltrådt 1960), udvalgets sekretær: administrator O. Røder.

Trongårdsskolens byggeudvalg (Lyngby-Taarbæk kommunes skoleudvalg): Viceborgmester O. Harkjær, formand, Else Stockholm, Leif Paustian, Carlo Hansen og Gunnar Mortensen.

Arkitekt Hans Erling Langkilde.

Arkitekt Ib Martin Jensen.

ARKITEKTER

Hans Erling Langkilde og Ib Martin Jensen.

Medarbejdere: Jørgen Rosenkjær (tegnestueleder), Harald Hviid, Peter Fournais, Jørgen Andersen, Peer Lilholdt Kristensen, H. J. Bøtker (tilsynsførende arkitekt).

INGENIØRER

Birck & Krogboe (installationer)

Medarbejdere: Civilingeniørerne O. K. Jensen, M. Skov Jensen og Henning Justesen.

Civilingeniør Henning Madsen (bærende konstruktioner).

Medarbejder: Civilingeniør Leif Bjørneboe.

HAVEARKITEKT: Palle Schmidt.

AKUSTIK: Professor, dr. techn. Fritz Ingerslev.

KØKKENARKITEKT: Ulla Tafdrup.

FLYTNINGENS DATA

- 1951* Planer om udvidelse af Værløse flyveplads med startbane for jet-jagere. Lærerrådet gør undervisningsministeriet opmærksom på konsekvenserne for Jonstrup seminarium (septbr.).
- 1952* Finansudvalget bevilger midler til udvidelse af flyvepladsen. Seminariets forstander erklærer overfor ministeriet, at seminariet ikke vil kunne fortsætte i Jonstrup og foreslår det flyttet til Lyngby.
- 1953* Flytning til Lundtofte gamle skole berammes til juleferien. Jonstrupsamfundet holder afskedsfest på seminariet (12. dec.).
- 1954* Flytningen udskydes. Diskussion om seminariets fremtidige placering.
- 1955* Flyvevåbnet rykker ind på Jonstrup. Sidste dimission (28. maj). Finansudvalget vedtager seminariets flytning til Lyngby (2. juni). Flytning til Lundtofte (aug.). Indvielse af det midlertidige seminarium (19. aug.). Lyngby-Tårnbæk kommune skænker byggegrund ved Fortunen. Byggeudvalget nedsættes (dec.).
- 1956* Øvelsesskolen på Jonstrup ophører. Hans Erling Langkilde og Ib Martin Jensen vinder arkitektkonkurrencen.
- 1957* Planering og kloakering af byggegrunden på Trongårdsvej.
- 1958* Byggeriet påbegyndes.
- 1959* Rejsegilde (23. maj). Trongårdsskolen begynder undervisningen (10. aug.).
- 1960* Seminariet flytter ind i den nye bygning (1. septbr.).
- 1961* Seminariet og Trongårdsskolen indvies (6. septbr.).

HILSEN FRA EN GAMMEL JONSTRUPPER

Det smukke — og for os gamle — så overvældende fornemme og velindrettede Jonstrup, som det har glædet os at se, er jo en levende fortsættelse af den gamle lærerskole, hvis navn det fører videre.

Man kan derfor tale om en historisk sammenhæng, der har givet sig udtryk gennem nu 3 — eller skal man med Lundtofte i minde — sige hele fire inkarnationer.

Mon det ikke gennem tiderne har været en værdifuld inspiration for Jonstruplærere at vide, at den skole de tjente havde rod tilbage til tiden sidst i 1700 årene, da nye europæiske skoletanker her i Danmark fik sin varmeste talsmand i den ædle Christian Reventlow og fik et sejrende gennembrud med oprettelse af de første seminarier og siden ved udbygningen af en almindelig dansk folkeskole.

Lærerskolen på Blaagaard flyttede til vangen ved Søndersø og blev til Jonstrup kongelige Statsseminarium. Tider gik, og skolesyn skiftede. En statsinstitution kan være forsigtig og henholdende i sin holdning overfor nyere tanker. Og på Jonstrup kunne der måske gå både et og to tiår, før en ny tids tanker og syn slog igennem. Det kunne ske ved et forstanderskifte, således som da Stig Bredstrup trådte til. Men altid kom sådanne reformer i tide til, at Jonstrup bevarede sit gode navn og sin smukke placering blandt Danmarks lærerskoler.

Der blev på Jonstrup indenfor de givne rammers muligheder gjort et samvittighedsfuldt og solidt lærerarbejde. Ydet det bedste for at dygtiggøre vordende lærere til deres fremtidsgerning. Det blev skolens tradition at leve op til dette, at et gammelt anset navn forpligter.

Det er denne historiske tradition, vi gamle jonstrupper ønsker Det nye Jonstrup held og lykke til med ære at føre videre.

Begrebet Tradition har for enhver jonstrupper en egen klang. Men det er aldrig ordet i ental, det gælder altid ordet i flertal:

Traditionerne — som er noget helt andet og mindre højtideligt end den historiske tradition, hvis eksistens vi nok erkendte og tog til efterretning, men næppe ofrede mange lanker i det daglige.

Traditionerne er eller var det særlige adfærdsmønster, de ritualer og dette gådefulde særsprog, der naturligt udvikles og med flid opdyrkes i kammeratligt samvær i hverdag og fest. Disse traditioner havde rige vækstmuligheder i et lille lukket samfund, som Jonstrup engang var.

Men traditioner af den art er noget levende. Nye kommer til, og gamle og slidte dør bort.

Det vil jo nok gå sådan, at det meste af det, der for os var dyrebare traditioner, næppe vil overleve så gennemgribende ændringer i placering og struktur, der nu er sket ved skolens flytning. Vil de kunne trives i en anden tids klima og i en anden jordbund?

Vi gamle jonstrupperere må nøgternt se i øje — om end ikke uden vemod, at traditionerne, som vi kendte dem, har haft deres bedste tid. Og et nyt Jonstrup må have ret til at skabe sine egne traditioner, så langt man har brug derfor.

Kun kunne jeg ønske at tilføje en bøn om to ting.

Den gamle historiske slagsang, den gamle borger, der i snart 100 år har været vort fanemærke, hvor jonstrupperere samledes. Det er ikke noget kunstværk. Både melodi og det berømte første vers har vel nok en lidt tilfældig oprindelse. Og de af Erik Bøgh tilføjede vers er i deres trohjertede enkelthed nok lidt ude af takt med nutiden. Og helt galt er det med »Borgens sønneskare«, efter at nu også en yndig døtreskare slutter op om Jonstrup. Men gem nu alligevel den gamle sang, som man nænsomt gemmer en gammel fane. Og tag den frem til en eller anden særlig lejlighed, hvor sejrssangen endnu engang kan tone højt i sky. Hvad om Jonstruppiger tænkte på et nyt bånd til den gamle fanestang: et nyt vers, der gav udtryk for en hyldest fra Jonstrups døtre.

Og endelig vil jeg minde om stenen derude ved den stille sø, Rudolf Bruhns sten, som den ofte kaldes.

Der er ikke noget at sige til, at det kan være vanskeligt at gennemføre traditionen om et årligt besøg i sluttet trop. Men

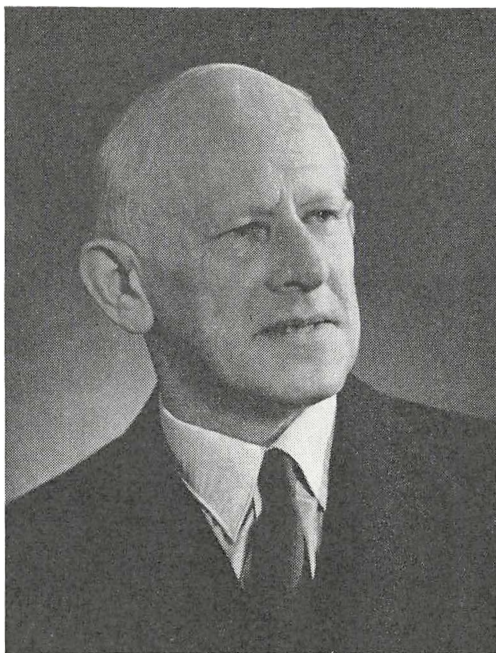
for hin enkelte og for den lille flok, der finder vej hertil, vil Kr. Kristiansens stilfærdige og smukke vers tale, som det har talt til os.

Jeg staar som Værn ved den stille Sø
om Jonstrups Minder som ei maa dø.

Jeg ønsker for det unge Jonstrup i dag og for de kommende unge jonstruppere, at de sammen med deres kammerater må opleve så meget smukt på deres Jonstrup, at det blir til minder, »Der ej maa dø«, men fryde så længe de lever.

Jørgen Hegelund

(dim. 1910. Formand for Jonstrupsamfundet 1936—46).

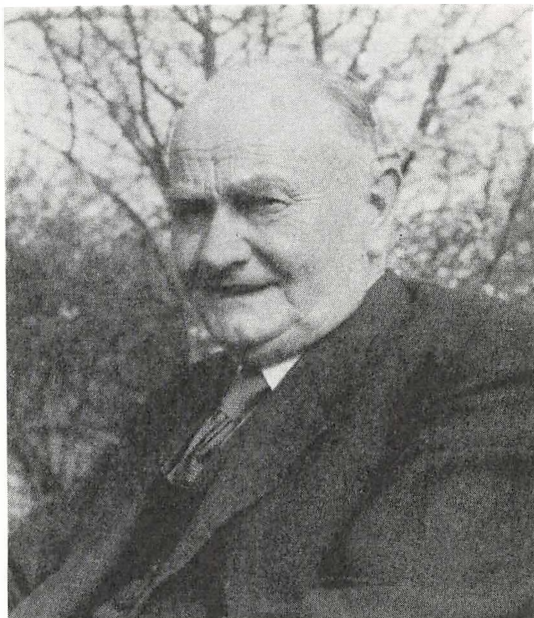
SEMINARIEREKTOR AAGE MORVILLE

Æresmedlem af Jonstrupsamfundet

På styrelsesmødet den 14. oktober 1961 udnævntes seminarierektor Morville til æresmedlem af Jonstrupsamfundet. Det smukke æresbrev, der på forsiden har en fin tegning af mindestenen, har følgende tekst:

Hr. seminarierektor Aage Morville
Jonstrup Statsseminarium
Lyngby.

For Deres aldrig svigtende interesse for Jonstrup, for den ildhu, De har udvist, for at det ny seminarium kom til at bære det gamle hæderværdige navn Jonstrup, for Deres indsats for bevarelsen af levedygtige gamle jonstrupske traditioner og ikke mindst for den støtte og venlighed, De altid har vist Jonstrupsamfundet, er det styrelsen en glæde at udnævne Dem til æresmedlem af Jonstrupsamfundet.

SEMINARIELÆRER CHR. HAUCH

*2. maj 1888 † 31. oktober 1961

Den 31. oktober 1961 døde fhv. seminarielærer Chr. Hauch i sit hjem i Jonstrup efter længere tids svagelighed. Ved budskabet herom er mange gamle jonstrupperes tanker gået til Jonstrup, og de har mindedes deres gamle lærer, som de alle holdt af, og som de besøgte, når de kom til Jonstrup.

I 1917 begyndte Chr. Hauch sin lærergerning på Jonstrup, og han virkede der i 36 år som lærer i dansk, geografi og naturhistorie. For den 29-årige lærer, der kom fra højskolevirksomhed, har det ikke været let at omstille sig til en anden undervisningsform og at finde sig til rette i langt ældre kollegers kreds; men det viste sig hurtigt, at Chr. Hauch havde let ved at tilpasse sig, og at han i særlig grad havde evnen til at omgås voksne elever. Hans tilpasningsevne kom ham i høj grad til gode, da han kom til at opleve generationsskiftet på Jonstrup og kom til at virke under fire forstandere, der var vidt forskellige.

Så ung han var, havde han udsyn og større indsigt i samfundsproblemer, end det var almindeligt på Jonstrup dengang, han deltog aktivt i politik som folketingskandidat for Venstre,

uden at han dog stræbte efter en politisk karriere, og tidligt blev han stærkt optaget af kommunale forhold — et område, hvor han til sin død kom til at gøre en betydelig og højt værdsat indsats både i amt og kommune. Det var godt og sundt for eleverne på det afsondrede seminarium at få en lærer, der orienterede dem i samfundsproblemer, og debatterne herom huskes af mange. Han lærte dem at se en sag fra flere sider og vejledede dem i argumentationens kunst.

Mest har hans gamle elever ham nok i taknemmelig erindring, fordi han kom dem i møde og åbnede sit hjem for dem. Aftenerne hos ham og hans afholdte hustru Britta Hauch og børnene hører til gamle jonstrupperes smukke minder. Det glade og lykkelige familieliv hos det vågne unge lærerpar kom for mange til at stå som et smukt eksempel. Og det fortsatte op gennem årene, også efter fru Hauchs altfor tidlige død. I villaen på den vej, der nu har fået navnet Chr. Hauchs alle, blev hans elever altid modtaget med hjertevarme.

Chr. Hauch bød sig selv meget arbejde, idet han foruden den krævende lærergerning efterhånden fik en række kommunale hverv. En overgang, da han var først i 60'erne, følte han sig sløj, og han besluttede da at gå, når han blev 65, idet han heller ikke kunne tænke sig at flytte med til Lyngby. Seminariets flytning forsonede han sig aldrig rigtig med. Ved afskedsfesten for ham i 1953 blev han hyldet af sine elever med et fakkeltog.

Imidlertid viste det sig, at han havde kræfter i behold, så at han i endnu en række år kunne fortsætte med arbejdet i de kommunale råd. Han var mangeårigt medlem af Københavns amtsråd og af amtets skoledirektion. Han var formand for skolekommissionen og menighedsrådet i Værløse og medlem af en række bestyrelser og i ikke mindre end 40 år medlem af Værløse sogneråd, den længste tid som formand. Den 29. juni 1961 blev han på 40årsdagen fejret og hyldet fra alle sider. Værløse Venstrevælgerforening udnævnte ham til æresmedlem.

Endnu en del af vort gamle Jonstrup er forsvundet ved Chr. Hauchs død. Gamle elever vil savne ham, når de besøger Jonstrup, og mindes ham længe, ikke alene for hvad han gav dem i sin undervisning, men også for hans forståelse af den ungdom, han virkede blandt, og for hans menneskelige indstilling.

Viktor Pedersen.

SEMINARIELEKTOR OTTO LINDBERG

Verslinien »Halvfjerdsindstyre er støvets år« leder tanken hen på gamle, mere eller mindre affældige personer, men da vor tid jo har måttet tage mange ting op til revision, synes der også på dette område at være anledning til det. I hvert fald gælder det for mangfoldige 70-årige, at de er både fysisk og psykisk sunde, og at det derfor ikke skulle være nødvendigt at lukke af for deres arbejdskraft. Men eftersom loven nu sætter et punktum, må vi bøje os for den kendsgerning, at Otto Lindberg blev 70 år den 18. januar 1962 og dermed faldt for aldersgrænsen.

Ud fra mere end 30 års samvær med ham, først som lærer og siden som kollega, er det mig en glæde at efterkomme anmodningen om at skrive lidt om ham til Jonstrupbogen.

Der har i alle de år været en »dreng« i ham, og det er der stadig. Det var nok det, der gjorde, at man som elev hos ham

altid følte sig tryk og mere ligestillet end med andre, ældre lærere. Og hans humør var smittende. Når vi en kold vintermorgen kom ind i gymnastiksalen, hvor der var en gloende kakkelovn i den ene ende og 4 graders frost i den anden ende, kunne man nok være lidt sur, men når Lindberg begyndte at istemme »Nu ranker vi ryggen og synger en sang«, så måtte man overgive sig, og da steg humøret adskillige grader. — Jeg mindes aldrig at have set ham uoplagt i en gymnastiktime, og han udviste englelig tålmodighed over for dem, der — som undertegnede — var middelmådige gymnaster. — Som praktiklærer gav han et udmærket eksempel på, hvordan man skal forberede en time og gennemføre den, og ved eksamensbordet havde man altid en fornemmelse af, at han var på elevens side. — Hans kristendomsundervisning i børneskolen gav os et indtryk af, at han ud fra en ærlig overbevisning søgte at delagtiggøre børnene i det, der for ham gav livet indhold og værdi.

Hans samvittighedsfuldhed over for sin gerning har senere givet sig udslag bl. a. i, at han, da sløjduddannelsen blev til liniefag på seminariet og dermed skulle ligestilles med sløjdlærer-eksamen, satte sig ind i kravene hertil ved som assistent at deltage i Dansk Sløjdlærerskoles sommerferiekursus og yderligere i talrige kortere instruktionskursus. Det samme gælder gymnastikundervisning og fri idræt. — Man kunne ønske for ham, at han efter mange års mindre gode idræts- og sportsforhold måtte have kunnet få lidt længere tid til at glæde sig over de særdeles gode forhold efter nybyggeriet, men . . . . .

Også som kollega kan man kun sige noget godt om Lindberg. Hans kollegialitet, loyalitet og hjælpsomhed har været forbilledlig. Da han et par gange på grund af rektor Morvilles fravær var konstitueret som leder af seminariet, viste hans samvittighedsfuldhed sig også deri, at han fordybte sig i mange enkeltheder i administrationen, som andre måske ville være gået lidt lettere hen over.

Han har altid haft og har stadig levende interesse for sine gamle elever, og i de år, han var i gymnastikinspektionen, var han altid mere end velkommen hos sine gamle drenge. Og når Jonstrupsamfundet har sine stævner, er Lindberg rigtigt i sit es.

Udtil har han fået en påskønnelse for sin gerning ved at

blive benådet med ridderkorset. Han kunne dog ikke nå at fejre 40 års jubilæum ved seminariet inden sin afgang. Man kunne ellers unde ham at modtage det fyrstelige honorar af een øre pr. undervisningstime, som er statens erkendtlighed for lang og tro tjeneste. — Men han kan i hvert fald gå af med bevidstheden om, at han har gjort sin pligt og mere til, og vi andre kan kun ønske for ham, at hans otium må give ham lejlighed til at få udløsning for hans virkestrang på en eller anden måde.

Tak for tiden, der gik, og lykke til!

Herman Wolffsen.

TIL OTTO LINDBERG

Mel.: Den danske sang . . .

Når solen stiger på himlens bue
og lyser ud over hav og land,
når hvælvet flammer i purpurlue
og farver gyldent det stille vand,
da flygter mørket, da gryer livet,
så sandt som livet er lysets værk;
hil den, der fik som sin gerning givet:
at sprede lys — gøre ungdom stærk.

Den lyse ungdom, vort bedste eje,
blev givet skolen i varetægt,
og der man førte ad ordets veje
til lysets kyster den unge slægt.
Held den, der kastede lykkens terning
og kom som lærer i skolen ind,
han fik den skønneste manddomsgerning:
at sprede lys i de unge sind.

De frø, der lægges i barnehjerner,
vil bære frugt til de sene år,
og gode tanker er renheds kerter,
der viser vejen mod lyse kår.
Hil den, der trofast har gavnet skolen,
lært ungdom ansvar og pligt og flid,
han førte ungdommen frem i solen
og stred i sandhed den gode strid.

Kaj Bang.

ÅRETS GANG PÅ JONSTRUP

1961 var igen et byggeår på Jonstrup; heldigvis dog det sidste, idet der nu kun mangler uvæsentlige ting ved svømmehallen. Det var da også muligt at foretage den officielle indvielse i 1961.

Allerede ved årets begyndelse blev det besluttet at skaffe penge til Congo-hjælpen, og d. 19. januar blev fastsat til indsamlingen. Både lærere og elever bidrog, og der indkom ialt 2300 kr.

Lørdag d. 18. februar holdtes det årlige karneval. Anden klasse havde lavet en morsom lille revue, hvor det til en afveksling mest var elever, der måtte holde for.

Også i marts var der foredrag, d. 5. talte dr. Alling Møller om Congo, og d. 17. berettede rektor Morville om sin rejse til det nære Østen i et foredrag, som han havde kaldt »Israel og dets naboer«. Endvidere bød måneden på musikforeningens koncert med Poul Birkelund-kvartetten d. 21.

I april var der foredrag af Hans Jørgen Lembourn d. 6. Han talte om »Politik og etik«. Allerede d. 14. var der igen foredrag, idet kirkeminister Bodil Koch talte om »Indtryk fra Kina«. Iøvrigt var måneden præget af musikken. D. 11. spillede en kvartet bestående af Asta og Ejvind Andersen, Thomas Rosenberg og Randi Teglbjærg, og d. 25. spillede pianisten Jens Gümoes. Diskoteksudvalget havde d. 19. arrangeret et foredrag af Ib Nørholm. Emnet var: »Hvorfor skriver komponisterne netop dén musik?«. Endvidere har udvalget haft et foredrag om moderne musik af Gregers Gamborg.

Maj var som sædvanlig en stille måned på grund af den forestående eksamen. D. 31. holdtes den årlige dimissionsfest for afgangsklasserne med forældre. Derefter var der sommerferie til d. 18. august.

Straks fra det nye skoleårs begyndelse blev der travlt. D. 19. august var der dusfest for de nye klasser. Igen i år er der kom-

met to nye studenterklasser, foruden normalklassen. Ialt er der nu ti klasser på Jonstrup med knap 300 elever.

25. august var der spirekamp og d. 31. var der øjetur. Turen endte ligesom sidste år på Peter Liep.

Indvielsen d. 6. september var årets højdepunkt. Allerede før ferien begyndte forberedelserne, idet koret holdt de første prøver på indvielseskantaten, Buxtehudes »Eders hele værk«. — Kort efter sommerferien forelå det officielle program for indvielsen, og man kunne gå i gang med at planlægge den mere private del af festlighederne, nemlig aftenfesten for lærere og elever.

Resultatet blev en fest, der strakte sig over hele aftenen, fra kl. 18,30 til midnat. Festen understregede Jonstrups historie, idet alle var iført en slags 1791-kostumer. Kl. 18,30 modtog Den store Skolekommission rektor Morville, der, ligeledes udklædt, kom kørende i landauer. Derefter var der smørrebrød og øl med specielle etiketter i festsalen. Under spisningen blev der holdt taler af Skolekommissionens medlemmer. Disse taler mindede i høj grad om formiddagens officielle. Derefter viste hr. Wolffsen lysbilleder fra seminariets bygning, afbrudt af en radioudsendelse fra opsendelsen af den første danske kosmonaut fra Jonstrup, og pludselig stod skolekommissionen på scenen, og revuen begyndte. — I revuen udnyttede man den store scene fuldt ud. Ved en raffineret belysningsteknik var man nemlig i stand til at have skolekommissionen siddende i den ene side, de seminariebyggede arkitekter i den anden, medens midten udnyttedes til forskellige indslag. Både englændernes bombardement af Blågård og jetjagerne i Jonstrup kom med. Revuen sluttede med bygningen af seminariet på scenen, hvorefter der holdtes indvielse med kantate og officielle taler af Skolekommissionen.

Efter revuen gik man i fakkeltog, af hensyn til brandfaren bestående af nefalygter, gennem seminariet, Trongårdsskolen og kollegiet til seminariehaven, hvor man forsamledes foran en kæmpestor tilsløret genstand. Endnu et fakkeltog kom til, denne gang med rigtige fakler, med piber og trommer, der spillede borgersangen. En elev holdt en både smuk og morsom tale for rektor Morville og takkede for hans store arbejde i forbindelse med seminariets bygning. Derefter afslørede han genstanden, der viste sig at være en rytterstatue af rektor Morville holdende

en model af seminariet i højre hånd. I dybeste hemmelighed var statuen blevet lavet i Trongårdskolens kælder, kun 12 personer kendte til den. Derefter dansedes lancier i festsalen. Dansen var på kort tid trænet af gymnastiklærerne og tog sig flot ud på det store gulv. Der var nu kun kort tid til at danse, og kort før midnat sang man borgersang, hvorefter tre væglere sang vægtersang og 12 kanonslag markerede midnat og indvielsesdagens afslutning.

Iøvrigt var det især sporten, der prægede efteråret. 12. september var der idrætsstævne for de sjællandske seminarier her på Jonstrup. Jonstrups piger vandt i atletik. Ved kvartfinalerne i Odense d. 21. september vandt de igen, og ved finalerne på Idræts-højskolen i Sønderborg d. 3. oktober lykkedes det dem at vinde seminariernes danmarksmesterskab i atletik for piger for 1961.

7. oktober samledes repræsentanter for samtlige danske seminarier til Seminarieelevernes Landsråds møde her på Jonstrup. Det varede til den 9., og landsrådsrepræsentanterne var indkvarteret på kollegiet og i gymnastiksalen. Ved en diskussion søndag den 8. indledte rektor Morville og landsrådsformand Peder Søgaard. Emnet var: Hele uddannelsen til debat.

Den nye danske kvartet indledte musikforeningens sæson d. 2. oktober. Koncerten var foreningens nummer 75.

Diskoteksudvalget har også været i virksomhed i efteråret. Der er nu pladeaftener hver anden onsdag. Desuden arrangerede udvalget optræden af det polske Ciezyn-ensemble d. 24. oktober; en meget flot forestilling, der desværre blev set af alt for få.

Efterårets foredrag har berørt vidt forskellige emner. 19. september talte den jugoslaviske professor, dr. Ivo Lapenna om esperanto, på esperanto. På FN-dagen d. 24. oktober talte lektor Richard Frederiksen, emnet var: »Udviklingslandene.« — Det næste foredrag var d. 10. november. Forstander Stavnsholm talte om psykologens arbejde på en observationskoloni. Allerede ugen efter, d. 17. november, var der igen foredrag, idet fru Halfdan-Nielsen talte om kvækerne.

Efter efterårsferien har seminarievandrestillingen været op-hængt i Jonstrups lange gange og i elevernes dagligstue og kantine. I tilknytning til udstillingen gennemgik kunsthistorikeren fru Løppenthin nogle af værkerne. Senere arrangerede elevbla-

det »Borgen« en udstilling af kunst, til dels af elever på seminariet. Årets sidste foredrag var også om kunst, maleren Knud Mühlhausen talte d. 14. december om: »Hvorfor maler de sådan?«

Efter en tavshed på to år har elevbladet »Borgen« igen fået mæle. Det udgives af en kreds af elever i 1. og 2. klasse og sælges ikke længere i løssalg, men kun ved årsabonnement, der koster 4 kr. Desuden har »Borgen« i december arrangeret en filmaften med to franske film, tegnefilmen »Astronauterne« og René Clairs »Leve friheden«. Endvidere har »Borgen« startet studiekredse om politisk-litterære og biografiske emner.

Desuden kan nævnes, at Jonstrup har deltaget i årets seminarie-skaktturnering.

12. december var der besøg i synagogen i Krystalgade, hvor synagogens indretning og brug forklaredes, torah-rullerne forevistes og kantoren sang rituelle sange. Det var en stor oplevelse således at stifte bekendtskab med jødedommen.

15. december var der juleauktion som optakt til julefesten. Der indkom 600 kr. Julefesten d. 20. december holdtes ligesom sidste år i festsalen. Det var som sædvanlig en meget hyggelig fest med stor deltagelse. Hr. Viderø holdt juletalet, og kor og orkester underholdt. 1. klasse havde pyntet salen, og 1. studenterklasserne forestod traktementet.

Med julefesten sluttede det første hele år på det nye seminarium. Vi har nu lært det at kende og glæder os over det. Vore forventninger er blevet indfriet, dag for dag er mere og mere blevet helt færdigt. Til sommer bliver også haveanlægget afsluttet, og man vil endelig kunne få et overblik over det nye, der er skabt.

1961 var indvielsesåret, efter trængselen i Lundtofte og indflytningens besværligheder er det gamle Jonstrup nu faldet til ro i Lyngby.

Hans J. Mortensen.

DIMITTENDER 1961

Hanne Borup-Nielsen	Hanne Thomsen
Niels Breindahl	Lene Roepstorff
Nanna Carlsen	Jette Ahm. Jessen
Jytte M. Christensen	Birgit Brandt
Birgitte Demuth	Aase Gundorph Bruun
Ernst Feld	Grete Buch
Ruth Gammelgaard	Eli Christensen
Lis Strømstad Hansen	Anne Gregersen
Preben Hansen	Jette Hylby
Niels Ingwersen	Birgit Dyrland Jacobsen
Jens Jørgen Ipsen	Ruth Martensen Jensen
Elisabeth Kjær-Rasmussen	Steen Johansen
Helle Asker Larsen	Lennart Johansson
Ulla Malmqvist	Karsten Krogh
Hedda Marseen	Anna Maria Laursen
Tove Nielsen	Ole Lyngsie
Birger Olsen	Esther Mortensen
Jette Olsen	Flemming Nielsen
Bente Kristensen	Kirsten Brix Pedersen
Erna Pedersen	Benny Bau Petersen
Ib Poulsen	Lis Arendt Valbjørn
Inge Gedde Poulsen	Lis Ryssel Petersen
Jørgen Rasmussen	Tove Johansson
Vagn Kruse Rasmussen	Hans Schou-Hanssen
Karin Rosenquist	Hans Peter Soelmark
Bendt Simonsen	Agnete Ulrik
Lis Sterup	Erik Veistrup
Lise Tarp	Minna Voetmann

FRA JONSTRUPPERNES VERDEN

Jonstrupsamfundets stævne den 5. juni 1961.

Det stævne, der oprindeligt var berammet til at finde sted efter seminariets indvielse, blev efter indbydelse af seminariets rektor afholdt den sædvanlige mødedag, d. 5. juni, da indvielsen var blevet udsat. Stævnet, som var begunstiget af et strålende sommervejr, samlede over hundrede deltagere, deraf glædeligt og stort antal fra de yngre årgange, og det fik under formanden overlærer Kaj Bangs ledelse et smukt, festligt forløb.

Efter kaffebordet kl. 14 samledes vi i den store, smukke festsal til generalforsamling, og derefter viste rektor og flere af seminariets lærere os rundt i de nye lokaler, der imponerede os ved den smagfulde, hensigtsmæssige indretning, der præger det hele, ikke mindst de — i sammenligning med det gamle Jonstrup — indbydende samlingslokaler for eleverne. Vi sluttede i kollegiet, hvor elever viste os deres velindrettede køkkener og værelser.

Derefter var der udflugt til »Øjet«, en mindernes time for de gamle, og efter tilbagekomsten et hyggeligt smørrebrødsbord. Om aftenen musicerede pianisten V. Synnestved, som er lærer i klaverspil ved seminariet, og seminarirektor Aage Morville fortalte om og viste farvelysbilleder fra sin rejse i Grækenland, Libanon, Ægypten, Jordan og Israel.

Valg.

På generalforsamlingen d. 5. juni 1961 genvalgtes til styrelsen Kaj Bang, O. Lindberg og Wilh. Thomsen. På valg 1962 er Viggo Bitsch, Vilh. Hellested og Knud Ørhem. Viggo Bitsch har meddelt styrelsen, at han på grund af alder ønsker at trække sig tilbage, hvorfor der i hans sted skal vælges et nyt styrelsesmedlem,

der i henhold til lovene ikke må være fra København og omegn, men skal repræsentere det øvrige land.

Da der ikke agtes afholdt årsmøde i 1962, bedes forslag, der betragtes som stemmesedler, sendt til Wilh. Thomsen senest den 5. oktober 1962.

Nyt legat.

Fru Ella Steensen, enke efter Jonstrups mangeårige lærer i sang og musik K. Steensen, døde i 1961. Hun, der var kendt og afholdt af mange ældre jonstruppere, og hendes mand har sat sig et smukt minde, idet de har oprettet et legat for seminarieelever. Det hedder »K. Steensen og hustruer — Johanne og Ella's legat for værdige og trængende elever på Jonstrup og Silkeborg private Seminarium«. De årlige renter deles i fire lige store portioner. De tre skal tilfalde elever på Jonstrup og den fjerde en elev i Silkeborg private seminariums ældste klasse. Legatnyderne skal særlig udmærke sig i sang og musik.

Ny lærer ved seminariet.

Cand. mag. Knud Karlsen er ansat som engelsklærer ved Jonstrup statsseminarium. Han er født 10. august 1923, søn af overbetjent Fr. O. Karlsen og Emma M. Karlsen, f. Andersen. Nysproglig student fra Ordrup gymnasium og skoleembeds-eksamen fra Københavns universitet 1950 med hovedfag engelsk og bifag latin. Ægteskab indgået 1948 med Ulla Naumann.

Efter militærtjenesten var han vikar ved Frederiksberg skolevæsen 1951—52, derefter timelærer ved Skt. Annæ gymnasium og adjunkt samme sted fra 1953. Ansat som seminarieadjunkt ved Jonstrup 1. august 1961.

70 år.

Som andetsteds omtalt fyldte seminarielektor Otto Lindberg 70 år den 18. januar 1962. Lindberg er måske den mest kendte af alle jonstrupperne, idet han selv er dimitteret fra Jonstrup og derfor huskes af ældre jonstrupperne fra årene før første verdenskrig og senere har været lærer ved seminariet i ikke mindre end 39 år.

På lærere er mere afholdt end Lindberg, og det skyldes ikke alene hans dygtige undervisning, men også hans friske, kammeratlige væremåde. Siden 1945 har han været seminarielærernes repræsentant i Jonstrupsamfundets styrelse, og her har han gjort en højt værdsat indsats, bl. a. som arrangør af sammenkomsterne.

På 70 års dagen havde hr. og fru Lindberg indbudt en stor kreds af familie, kolleger og repræsentanter for eleverne og Jonstrupsamfundet til en fest på seminariet. Ved denne lejlighed modtog de begge mange beviser gennem taler og sange for, hvor afholdte og påskønnede de er.

Medlemskontingentet.

De stigende udgifter ved fremstillingen af årbogen har nødvendiggjort en mindre kontingentforhøjelse. Årskontingentet er herefter for

- 1) fastansatte . . . . . 8 kr.
- 2) ikke fastansatte . . . . . 5 kr.
- 3) pensionister . . . . . 5 kr.
- 4) elever . . . . . 4 kr.
- Årbogen koster i løssalg . . . . . 6 kr.

REGNSKAB 1. JANUAR — 31. DECEMBER 1961

	Indtægt kr. o.	Udgift kr. ø.
Kassebeholdning pr. 1. januar 1961	306 29	
Kontingenter	2 602 00	
Salg af årbøger	213 50	
41 opkrævninger à 1 kr.	41 00	
Overskud fra stævnet	117 00	
Girorenter	3 80	
Repræsentation og møder		241 60
Fremstilling af årbogens 38. bind		2 390 07
Administration og redaktion		200 00
Tryksager		134 00
Porto, gebyrer m. m.		226 15
Kassebeholdning pr. 31. december 1961		91 77
	3 283 59	3 283 59

Ordruphøjvej 24, Charlottenlund

Wilh. Thomsen.

Regnskabet revideret og fundet i overensstemmelse med bilagene.
Kassebeholdningen til stede.

København d. 11 januar 1962

S. M. Waaben.

H. E. Hasland.

JONSTRUPSAMFUNDETS STYRELSE

Overlærer Kaj Bang, formand, Åboulevard 86, København N, fhv. kantor Viggo Bitsch, Åbrinken 81, Virum, førstelærer Vilh. Hellested, Hellested pr. Hårlev, seminarielektor O. Lindberg, Kornagervej 20, Lyngby, overlærer Wilh. Thomsen, kasserer, Ordruphøjvej 24, Charlottenlund, telf. Ordrup 2492, skoleinspektør Knud Ørhem, Høje Taastrup. Elevernes repræsentant er Hans Mortensen.

Årbogens redaktør: skoleinspektør Viktor Pedersen, Vanløse skole, København.